

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

20 de ani de la înscăunarea P. F. Patriarh Justinian

Omagiu Intâistătorului Bisericii noastre¹⁾

Veniți astăzi toți ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, toți cei ce sint de față la acest praznic luminat sau sint prezenți numai cu gândul și cu inima, din multe părți ale lumii și din diferite Biserici, să preamărim împreună pe Hristos — Domnul și să-i mulțumim pentru harul ce l-a revărsat în ultimii douăzeci de ani asupra Bisericii noastre și asupra întiiului ei stătător, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian. Căci Iisus Hristos a lucrat și lucrează în multilaterală activitate a Prea Fericirii Sale. Dar harul lui Hristos nu este roditor decât prin conlucrarea liberă, prin dăruirea deplină a celui chemat. De aceea mari sint vredniciile Prea Fericirii Sale, pentru că la chemarea lui Hristos a răspuns cu împlinirea necontenită și fără șovăire a voinței lui Dumnezeu, a voinței Bisericii Sale, a voinței poporului. Adînc înrădăcinat în viața Bisericii, în viața poporului, om al vremilor noi, însușit de duhul cel veșnic viu și veșnic creator de viață nouă, Prea Fericirea Sa — proiectînd pe firmamentul Bisericii, cu douăzeci de ani în urmă luminile unui vast program de activitate, are astăzi bucuria să constate că — prin strădanie înțeleaptă și neobosită, prin conlucrarea Sfîntului Sinod, a clerului și credincioșilor — programul de atunci a devenit realitate vie, sau cum zice Evanghelistul: „Cuvîntul trup s-a făcut“ (In. I, 14).

Pe planul gîndirii teologice, teologia românească, îndrumată de Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, s-a manifestat cu o vitalitate deosebită, remarcîndu-se nu numai prin legătura ei cu Evanghelia Domnului și cu tradiția Sfîntilor Părinți și a teologiei ortodoxe, ci și prin ancorarea ei în actualitate, în problemele ridicate de viața Bisericii noastre, de viața Ortodoxiei, a creștinătății întregi, de viața epocii noastre. De aici accentul teologic în toată activitatea Prea Fericirii Sale, a Bisericii noastre, care își fundamentează teologic toate acțiunile și fructifică gîndirea teologică în noile realități ale vremii noastre.

Pe planul acțiunii — care e mereu una cu gîndirea teologică — temelia vieții celei noi este unitatea deplină dintre ierarhi, preoți și credincioși. Această unitate face ca toate mădularele Bisericii, pătrunse de duhul lui Hristos, să lucreze împreună pentru ca Biserica să-și împlinească misiunea ei în lume. Pe lângă respectarea principiului ierarhic — sinodal, e de remarcat participarea activă a preoților și credincioșilor la desfășurarea vieții bisericești. O atenție deosebită s-a acordat formării unei preoții noi, bine orientate, mereu în pas cu realitățile vremii. Pentru aceasta o mare importanță au

avut reorganizarea învățămîntului teologic, Cursurile de îndrumare misionară, Conferințele de orientare și tipărirea de cărți și reviste.

Dar Prea Fericirea Sa s-a dovedit nu numai un adevărat cîrmuitor bisericesc, un teolog și un organizator excelent, ci și un gospodar neîntre-

— în climatul de libertate religioasă din țara noastră — alături de popor și sprijinește munca lui pentru înflorirea patriei și lupta lui pentru pace. În felul acesta ea împlinește porunca iubirii, porunca apostolatului social, după expresia așa de pregnantă a Prea Fericirii Sale.

Dar Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian nu s-a limitat numai la înnoirea activității interne a Bisericii noastre, ci a deschis larg brațele iubirii frățești către toate Bisericele ortodoxe surori, către toate Bisericele creștine și religiile, către toate popoarele iubitoare de pace. O dovedesc vizitele reciproce dintre Prea Fericirea Sa și Intâistătorii Bisericii ortodoxe și ai altor Biserici creștine; o dovedește activitatea Bisericii noastre în cadrele Ortodoxiei, Consiliului Mondial al Bisericii, Conferinței Creștine pentru pace, Conferinței Bisericii Europene pentru cultivarea dragostei frățești și promovarea acțiunii în comun pe linia păcii și înfrățirii popoarelor. De altfel în țara noastră s-a creat un model de conlucrare între culte, care iau atitudini comune în problemele contemporane.

N-am putut cuprinde în aceste puține cuvinte nici personalitatea atât de complexă și totuși atât de conturată a Prea Fericitului Patriarh Justinian, nici mulțimea realizărilor celor două decenii de rodnică arhipăstorire, dar activitatea ce a desfășurat, cu atita clarviziune, înțelepciune și energie, în slujba Bisericii și Patriei noastre, în slujba Ortodoxiei, ecumenismului și păcii, au impus pe Prea Fericirea Sa în conștiința ierarhilor, clerului și credincioșilor, și pe planul larg al acțiunii inter-ortodoxe, ecumeniste și de înfrățire între popoare, ca pe o personalitate de prim rang. De aceea praznicul de astăzi nu e numai sărbătoarea Ortodoxiei române, ci și a Ortodoxiei întregi, a ecumenismului, a patriei noastre și a tuturor luptătorilor pentru pace.

De aceea, ne-am întrunit aici, ca pe cel mai vrednic ostenitor în viața Domnului, pe cel dintîi slujitor al Bisericii, pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, să-l încununăm cu cununa dragostei și prețuirii nefermurate și să rugăm pe Hristos Domnul să dăruiască Prea Fericirii Sale mulți ani cu sănătate, pace, bucurie și întru toate bună sporire — spre binele sfîntei noastre Biserici și slava Dumnezeului celui închinat în trei ipostasuri, Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, în vecii vecilor, amin.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

¹⁾ Din cuvîntul rostit la 6/VI/1968 în biserica Sf. Spiridon (București).

PREA FERICITUL PĂRINTE JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

cut, acordînd atenția ce i se cuvine și părții economice pentru buna funcționare a vieții bisericești.

Ca semn al vremilor noi, de libertate, dreptate și unitate națională și al vitalității Ortodoxiei românești, trebuie amintit mărețul act al reintegrării bisericești din octombrie 1948, cînd frații de aceeași lege strămoșească s-au regăsit la sinul Bisericii mame, Biserica poporului român de veacuri.

Biserica noastră, ca Biserica românească autocefală, care de-a lungul secolelor și-a întreprins existența cu viața poporului, este și astăzi

Prea Fericitul Patriarh Justinian

Sub bolta nesfirșită a unui cer senin de vară și în lumina razelor soarelui strălucitor de la începutul lunii iunie, a avut loc la București în ziua de 6 iunie a. c. și în toate centrele bisericesti din țară, prăznuirea împlinirii a douăzeci de ani de rodnică, de strălucitoare și binefăcătoare activitate patriarhicească a Prea Fericirii Sale Părintelui Patriarh Justinian, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române. La acest praznic luminat au luat parte membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întâistătători și reprezentanți ai celor mai multe Biserici Ortodoxe din lume, conducătorii tuturor celorlalte culte religioase din Republica Socialistă România și alți delegați din țară și străinătate.

Au fost de asemenea de față reprezentanți ai Departamentului cultelor din țara noastră.

După scurgerea a douăzeci de ani de activitate patriarhicească, s-a dovedit pe deplin și de data aceasta temeinicia vorbelor din bătrâni, potrivit cărora „omul sfințește locul”. Într-adevăr, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române, Prea Fericirea Sa Părintele Patriarh Justinian, a adăugat scaunului patriarhicesc din București strălucire nouă și a făcut să crească neconținut prestigiul Bisericii noastre, atât în cuprinsul Patriei cât și pe plan internațional. Desigur, nu este cazul și locul nu ne permite să arătăm aici bogata și valoroasă lucrare a Prea Fericirii Sale, în cei douăzeci de ani care s-au scurs de când conduce destinele Bisericii noastre. Vom spicu din noianul de realizări și vom arăta, fie și numai pe scurt, cel puțin pe cele mai importante, care încununează personalitatea celui de al treilea patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Născut din popor și legat cu toate fibrele ființei sale de toate năzuințele și idealurile lui, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a mers pe drumul cel drept și sigur al intereselor superioare ale poporului nostru, drum care nu duce la rătăcire niciodată și pe nimeni. Datorită acestei înțelepciuni superioare și acestui instinct sănătos Prea Fericirea Sa Părintele Patriarh Justinian a fost în măsură să precizeze clar și precis atât obiectivele ce trebuiau atinse cât și mijloacele de realizare a lor chiar din clipele algerii de Patriarh. „Aceste ținte și aceste mijloace însemnau o înnoire lăuntrică și de acțiune a vieții bisericesti sub toate raporturile, înnoire izvorâtă din înseși sevele de viață divină ale Ortodoxiei, temeinicită pe Evanghelia Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, călăuzită de duhul și pilda Sf. Apostoli și Sf. Părinți și a tradițiilor dreptmăritoare, înnoire izvorâtă de asemenea din legătura istorică a Bisericii noastre cu poporul și cu năzuințele lui”.

Datorită acestei înțelepciuni, Prea Fericirea Sa a fost în tot timpul celor douăzeci de ani de activitate patriarhicească în slujba celor mai curate și mai sfinte idealuri și interese ale Bisericii Ortodoxe Române, ale României Socialiste și ale poporului muncitor. Datorită aceleiași înțelepciuni a Întâistătătorului, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și-a păstrat unitatea și colaborarea armonioasă, lucrând fără încetare pentru binele credincioșilor noștri din întreg cuprinsul Patriei.

Sfînd neclintit pe temelii și concepțiile vieții și idealurilor poporului nostru, Prea Fericitul Părintele Patriarh Justinian a adus pacea conspurătoare înțelegere și o deplină colaborare între toți conducătorii cultelor religioase din cuprinsul Patriei noastre. Această înțelegere, frățietate și colaborare a atins o înaltă, o deosebită culme mai ales în lupta comună pentru pace, pentru bunăstare și progres neconținut. În felul acesta ecumenismul zilelor noastre a fost realizat în primul rînd și într-un chip impresionant în cuprinsul României Socialiste, trecîndu-se apoi, în 1961, prin intrarea Bisericii noastre în Consiliul Ecumenic al Bisericilor, la o activitate și mai largită.

Activitatea și contribuția Bisericii Ortodoxe Române la Mișcarea Creștină pentru Pace de la Praga și la alte multe manifestări în afară „mărturisesc despre același dinamism în concordanță cu imperativele vremii, imprimat Bisericii noastre de Prea Fericitul Patriarh Justinian”.

O preocupare statornică a Prea Fericirii Sale a fost reluarea legăturilor și stabilirea unor raporturi de prietenie și frățietate cu toate Bisericile Ortodoxe din lume. Prin vizite reciproce, prin schimburi de scrisori, prin Conferințe de pace, prin consfătuiri panortodoxe și prin participarea delegațiilor Bisericii Ortodoxe Române la toate evenimentele mai importante din viața

Bisericilor Ortodoxe surori, legăturile de prietenie s-au desăvîrșit din an în an și colaborarea tuturor ortodoxilor pentru atingerea scopurilor comune a devenit tot mai rodnică. Se poate spune fără nici un fel de îndoială că legăturile Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte Biserici Ortodoxe din lume sînt astăzi mai bune decît oricînd și că Biserica noastră este astăzi prețuită, stimată și iubită.

Pe planul vieții interne a Bisericii, Prea Fericirea Sa a depus aceleași neobosite strădanii și aceeași rîvnă sfîntă pentru a înălța fără încetare prestigiul și demnitatea clerului, pentru a-i crea condiții și posibilități optime de muncă, pentru a-l pune la adăpostul oricăror griji ale vieții, mobilizîndu-l apoi integral pentru marea operă de slujire a lui Dumnezeu și a dreptcredinciosului nostru popor. În vederea atingerii acestor obiective, toate instituțiile de pregătire și formare a slujitorilor bisericesti au fost puse integral sub ocîrmuirea și conducerea Bisericii. În felul acesta Biserica a luat în mîini proprii întreaga educare și instruire a viitorilor preoți, pregătindu-și ea, după criteriile ei, pe viitorii slujitori ai altarelor.

Pentru preoții de la parohii, pentru reîmproșpătarea și înviorarea elanului și a cunoștințelor lor religioase și profane și pentru integrarea lor în idealurile lumii noi, Prea Fericirea Sa a înființat și organizat cursurile de îndrumare misiunară, cursuri care funcționează și astăzi, cu multe și bogate roade pentru viața spirituală a preoților și credincioșilor Bisericii noastre.

Conferințele de orientare inițiate de Prea Fericirea Sa au fost și sînt o altă călăuză prețioasă pentru îndrumarea clerului și a credincioșilor pe calea unei vieți creștine active și încadrarea tuturor în munca colectivă pentru o viață mai bună și pentru apărarea păcii.

Unelte noi de muncă au fost puse în mîna preoților spre a-i ajuta în lucrarea de mîntuire a sufletelor: „Cartea de învățătură creștină ortodoxă”, „Tilcuirea Evangheliilor și Cazaniile Dumnicilor de peste an”, „Apostolatul social”, tipărit în 9 volume pînă acum, cărți de predică, cărți de cult, cărți de rugăciuni, manuale pentru studii teologice, reviste bisericesti, cu studii și articole prețioase pentru îmbogățirea cunoștințelor preoților și credincioșilor, s-au tipărit și se tipăresc neconținut de către Biserica.

Întreagă această lucrare își are temei și îndreptățire în bogata operă de legislație bisericicească: Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Regulamentul pentru organizarea parohiilor, protopopiatelor și eparhiilor, pentru organizarea vieții monahale, pentru organizarea școlilor teologice etc.

În anul 1955 a avut loc canonizarea sfinților români, luceferi care împodobesc cerul sfințeniei ortodoxe și luminează calea credincioșilor spre mîntuire.

Pe lîngă toate aceste înfăptuiri epocale, numele și vrednicia Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian au pătruns în sufletele clerului și credincioșilor din Transilvania și mai adînc, prin realizarea celei mai mari opere din istoria contemporană a Bisericii Ortodoxe Române: Reîntregirea bisericicească.

Chiar în clipele solemne ale instalării ca Patriarh, Prea Fericirea Sa a făcut un călduros și părintesc apel, adresat tuturor clericilor și tuturor credincioșilor greco-catolici, să se întoarcă la vatra strămoșească și să intre în casa părintească. În ziua de 21 octombrie 1948, cei peste 20.000 de delegați ai clerului și credincioșilor reveniți la Ortodoxie, întruniți în marea catedrală de la Alba-Iulia, au declarat solemn că au rupt legăturile cu Vaticanul și s-au declarat fii credincioși ai Bisericii strămoșești și cetățeni loiali ai Patriei. Prin acest act istoric s-a pus capăt pentru totdeauna celei mai cumplite tragedii din viața spirituală a românilor din Transilvania. Dezbinarea religioasă, care s-a făcut din interese străine neamului nostru și sub presiunea celor mai barbare mijloace în urmă cu 250 de ani, a pierit pentru totdeauna.

Un alt motiv care leagă numele Prea Fericitului Patriarh Justinian de sufletul clerului și credincioșilor de pe plaiurile transilvănene este faptul că între sfinții canonizați în 1955 sînt și sfinții de pe aceste meleaguri: mitropolitii de Alba-Iulia, Ilie Iorest și Sava Brancovici, apoi călugării Visarion și Sofronie și țaranul mucenic Oprea Miclăuș din Săliște.

Prin aceste realizări și altele asemenea lor, necuprinse în aceste rînduri, Prea Fericirea Sa Părintele Patriarh Justinian s-a înscris la loc de

Sărbătorirea în Arhiepiscopia Sibiului

Un eveniment deosebit pentru Biserica noastră Ortodoxă Română a fost încrestat în aceste zile pe răbojul vremii: Împlinirea a 20 de ani de la alegerea, investitura și instalarea Prea Fericitului Patriarh Justinian. Ca în întreaga noastră Biserică, această aniversare a fost subliniată după cuviință și în Arhiepiscopia Sibiului.

Astfel, în ultima decadă a lunii mai 1968 s-au desfășurat la Centrele protopopești conferințele preoțești de orientare. Fixată de Sf. Sinod, tema conferinței a fost: „Biserica Ortodoxă Română în ultimii 20 de ani” (Cu prilejul împlinirii a două decenii de arhipăstorie a Prea Fericitului Patriarh Justinian). S-a arătat la aceste conferințe climatul vieții bisericesti de acum două decenii, care cerea anumite primeniri, anumite îmbunătățiri, ca și intensă și înnoitoarea activitate a Bisericii Ortodoxe Române din ultimele două decade, atât pe plan intern cât și pe plan extern.

Ca Președinte al Sfântului Sinod, realizările din această perioadă sînt strîns legate de numele P. F. Patriarh Justinian. De aceea, așa cum rezultă din procesele-verbale și din rapoartele delegațiilor chiriarhali, aceste conferințe s-au transformat în adevărate manifestări de omagiere a personalității Prea Fericirii Sale, concretizate de altfel și în telegramele trimise din sinul conferințelor pe adresa Întâistătătorului Bisericii noastre.

Același important eveniment a fost consacrată și cuvîntarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, de Dumnică, 2 iunie 1968, după Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană din Sibiu.

I. P. S. Sa a zăbovit cu deosebire asupra realizărilor legate de Biserica românească din Transilvania, de viața credincioșilor noștri de pe aceste plaiuri, în inimile cărora numele P. F. Patriarh Justinian are un cinstitor loc.

Aniversarea celor 20 de ani de patriarhicească arhipăstorie a P. F. Patriarh Justinian s-a sărbătorit apoi, în chip special, joi, 6 iunie 1968, ora 18, în Aula Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu. Erau de față P. C. consilieri de la Centrul Arhiepiscopesc, P. C. profesori de la Institut, angajați și studenți teologi.

Au vorbit cu acest prilej P. C. prof. Is. Todoran, precum și P. C. prof. N. Neaga, care a conferențiat despre: „Prea Fericitul Patriarh Justinian, 1948—1968”. „S-a născut în 22 februarie 1901 — a spus printre altele vorbitorul — în com. Cermeghești din jud. Vilcea, sub cerul azurii de evlavie mănăstirilor și schiturilor care împodobesc meleagurile Olteniei, moștenind de la tatăl Prea Fericirii Sale vigoarea muncii, iar de la mamă darurile evlaviei, căci după dînsa coabază dintr-o venerabilă și veche familie de preoți, cu o adîncime de peste trei secole în istoria Bisericii Ortodoxe Române. Școala elementară a făcut-o în comuna natală, iar Seminarul Teologic la Rîmnicul Vilcea. Deodată cu absolvirea Seminarului Teologic obține și diploma de învățător și astfel în 1 septembrie 1923 este numit învățător în com. Olteanca-Vilcea. Inscrîndu-se ca student fără frecvență la Facultatea de Teologie din București, obține diploma de licență în teologie de la această Facultate. Căsătorindu-se și intrînd în cler este numit preot în com. Băbeni-Vilcea. Pentru meritele sale excepționale este numit director la Seminarul Teologic din Rîmnice și paroh la biserica Sf. Gheorghe, directorul tipografiei Sf. Mitropolii a Olteniei, directorul Căminului Cultural din R. Vilcea, președintele Cooperativei clerului și corpului didactic din acest oraș etc.

În plin avînt creator are durerea să-și piardă tovarăsa de viață. De acum își închină toate puterile sale Bisericii.

(Continuare în pag. 4)

mare cînstă în cartea nepieritoare, în cartea de aur a Bisericii noastre. Prea Fericirea Sa a fost inițiatorul, organizatorul și înfăptuitorul, împreună cu Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, al tuturor realizărilor arătate foarte pe scurt în aceste rînduri.

De aceea acum, la aniversarea împlinirii celor douăzeci de ani de bogată și fericită activitate, alături de toți aceia care aduc din inimi curate omagiul lor sincer Prea Fericitului Patriarh Justinian, înălțăm și noi rugăciune caldă către Atopternicul Dumnezeu și mulțumim pentru bogăția darurilor și ajutorului cersc revărsate asupra Prea Fericirii Sale.

Intru mulți și fericți ani, Prea Fericite Părinte Patriarh!

Telegraful Român

Două decenii de la săvârșirea unui act istoric

Intre datele de seamă care marchează etape hotărâtoare în istoria zidirii vieții celei noi din țara noastră, este și ziua de 11 iunie 1948, în care s-a săvârșit naționalizarea principalelor mijloace de producție. De la săvârșirea acestui act istoric, s-au împlinit două decenii.

Cei 20 de ani ce s-au scurs de atunci ne oferă — prin ceea ce s-a înfăptuit de-a lungul lor — o perspectivă suficient de matură pentru a putea aprecia după cuviință rodnicia și valoarea mărețului act istoric de la 11 iunie 1948. Căci drumul străbătut de atunci încoace a schimbat cu totul fața României.

Fiind cel mai însemnat act al construirii vieții celei noi după cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, naționalizarea principalelor mijloace de producție constituie una din premisele fundamentale ale transformărilor adinci și substanțiale ale realității economice, politice și sociale de la noi, care reprezintă saltul calitativ de la vechea orînduire de exploatare și silnicie. Mulțumită lui și altor acte de aceeași factură și însemnătate, țara noastră și-a deschis larg porțile spre viața unei orînduiri noi, și-a dimensionat — an-de-an de atunci — orizontul unei vieți noi și și-a proiectat spiritul cel nou în spre zări tot mai îndrăznețe.

Scoțînd principalele mijloace de producție de sub povara exploatare și statornicind proprietatea obștească (adică a întregului popor) asupra lor, naționalizarea de acum două decenii a deschis perspective noi în dezvoltarea economică și socială a țării noastre.

Mijlocind crearea unui puternic sector obștesc în economie, sector care — cuprinzînd ramurile cheie — a devenit sectorul conducător determinant al dezvoltării întregii economii naționale, actul revoluționar de la 11 iunie 1948 a făcut cu puțință trecerea la conducerea planificată a principalelor sectoare ale vieții noastre economice. Dobîndind posibilitatea de a dispune de ele potrivit intereselor sale proprii, poporul muncitor a pus aceste mijloace de producție în serviciul construirii unei vieți noi.

Despre ce însemnează naționalizarea principalelor mijloace de producție pentru economia noastră națională, vorbesc în mod convingător faptele:

Starea în care se găsea economia noastră la data naționalizării era aceasta: regimul burghezo-moșieresc lăsase moștenire o industrie slab dezvoltată, utilată în mare măsură cu utilaje învechite, precum și o agricultură rudimentară.

Or, industria noastră socialistă nu seamănă nici pe departe cu ceea ce a preluat la data naționalizării statul democrat-popular. Dezvoltîndu-se într-un ritm mediu anual care a situat România printre țările cu o economie din cele mai dinamice — 13,2% în perioada 1951—1967 — industria a ajuns să producă de 14 ori mai mult decît în 1948, a devenit ramura conducătoare a economiei, ponderea sa în creșterea venitului național crescînd de la 30,8% în 1938 la circa 50%.

În cadrul acestei neconținute propășiri industriale, merită să fie menționate: asigurarea unui progres tehnic continuu prin introducerea în producție a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii; valorificarea superioară a resurselor naturale în vederea creșterii sistematice a puterii economice a țării și a nivelului de trai al populației; ridicarea economico-industrială a regiunilor rămase în urmă.

Actul istoric de la 11 iunie 1948 a avut și un profund ecou moral în viața poporului muncitor. În condițiile create de el, a apărut și s-a dezvoltat o concordanță obiectivă între interesele personale și cele obștești ale oamenilor muncii. Toți au aceleași interese fundamentale, deoarece mersul ascendent al întregii societăți constituie baza îmbunătățirii neconținute a nivelului de trai al tuturor celor ce nuncesc.

Dovadă grăitoare în acest sens este faptul că muncitorii au primit cu mare bucurie vestea naționalizării. Astfel, de atunci încoace ei au lucrat cu toată dragostea și cu mai mult spor în uzine și fabrici. Intre ei s-au desfășurat întreceri, ca să lucreze tot mai mult și mai bine.

În momentul acesta, cînd — la împlinirea a două decenii de la săvârșirea istoricului act al naționalizării principalelor mijloace de producție — frîngem împreună pîinea bucuriei obștești prilejuită de sublinierea unui capitol de seamă din istoria vieții celei noi din țara noastră, ne convingem tot mai mult de avantajele sistemului acestei vieți noi. Totodată, desprindem tot mai limpede perspectiva săvârșirii lui pentru fie-

care din noi, pentru întreaga obște căreia aparținem. De aceea, sîntem stăpîniți de un sentiment de firescă seninătate ca semn al satisfacției, pe care nu-l dă decît o viață care merge hotărît spre împlinirea destinului său. În același timp, ne cuprînde și un sentiment de încredere în viitorul luminos al vieții celei noi, iar ochii noștri sînt luminați de zarea aurie a succeselor și îmbunătățirilor ce vor veni.

Proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție a atras după sine o unitate organică între munca pentru sine și munca pentru colectivitate, armonizarea intereselor individuale cu cele colective, precum și necesitatea întăririi proprietății obștești și maximum de răspundere în administrarea avutului obștesc.

De aceea, consolidarea și apărarea proprietății socialiste este o datorie fundamentală a fiecărui cetățean. De împlinirea acestei îndatoriri depinde în bună parte înflorirea în continuare a Patriei noastre socialiste.

Păstorul de suflete conștient de chemarea sa — ca slujitor al Bisericii și al Patriei — se simte îndatorat să-și indrumeze pe credincioșii săi în acest sens! ...

C. Sirbu

Documente necunoscute despre revoluția din 1848

S-au împlinit, nu demult, 120 de ani de la măreața adunare națională de pe Cîmpia Libertății de la Blaj. Pentru a face cunoscute mai bine vremile și oamenii de atunci dăm în cele de mai jos cîteva fragmente necunoscute după actele păstrate în arhiva mitropoliei din Sibiu.

Începem cu preotul Sava Popoviciu-Barcianu din Rășinari.

Coborîtor dintr-o veche familie de preoți cărturari, copiiști de manuscrise și autori de cărți didactice, între care însuși tatăl celui de la 1848 afirma într-o minunată predică ținută în Sibiu în 1792 descendența romană a poporului nostru, învățatul preot Sava Popoviciu fusese unul din cei aleși în Adunarea de la Blaj, pentru a merge împreună cu episcopul Andrei Șaguna și cu alți 27 deputați români (preoți, literați, militari, comercianți, învățători și țărani) să prezinte împăratului de la Viena hotărîrile luate de poporul român pe Cîmpia Libertății de la Blaj. Deodată cu el au mai fost aleși de obștea din Rășinari încă doi țărani, Ioan Brote și Șerban Giurculeș.

În atmosfera de entuziasm și înălțare sufletească, așa cum le simțea încă proaspete în amintire, preotul Sava își informează de la Pesta în 11 iunie 1848 poporeni săi despre felul cum își împlinesc mandatul:

„Cinstită adunare,

... S-au împlinit, în sfîrșit, și anii osînde și subjugării, în care a zăcut de veacuri poporul nostru... Așa cum a hotărît el însuși în luna trecută (3/15 mai) pe Cîmpia Libertății de la Blaj, unde s-au adunat aproape 60.000 de români însetați de libertate, ca cerbul după izvoarele apelor, poporul român s-a ridicat acum (prin cele 16 puncte hotărîte la Blaj, pe care autorul le și înșiră) la treapta ce i se cuvine în fața celorlalte neamuri... Deacum înainte românul nu mai este rob, nu mai este iobagul cutăruia sau cutăruia, ci este om slobod și cetățean al țării ca și oricare alt locuitor al patriei, ungar sau sas, slobod să poarte orice domnie în țară, numai hărnicie să aibă spre aceasta, slobod de a lucra orice meserie, numai s-o fi învățat. Oamenii noștri cei învățați vor ajunge mai lesne la dregătorii și ne vor ajuta și pe noi în lipsurile noastre. E de lipsă, dar, fraților, ca acest timp de acum, care ne fîgăduiește atîtea foloase, să nu-l peirecem în zadar, ci să ne deșteptăm din somnul cel de moarte... Să ne arătăm și în faptă că ne tragem soiul și sîmînța de la un popor puternic și lăudat, de la Romanii, care pentru apărarea patriei și a libertății își puneau în joc viața însăși”.

Înceindu-și scrisoarea, Sava Popoviciu le spune răsînărenilor: „Am intrat acum, fraților, în asemenea drepturi, care le au și celelalte nații împreună lăcuitoare... și împreună cu celelalte nații împreună lăcuitoare să ne putem îndulci de bunătatea drepturilor pe care le-am cîștigat”.

Se știe că moșierimea și păturile conducătoare n-au fost bucuroase de hotărîrile luate de masele populare de la Blaj și că a trebuit să izbucnească teroare și război civil și că nici vitejia lăncierilor lui Iancu, Buteanu, Axente și a celorlalți tribuni n-au putut aduce curînd împlinirea drepturilor poporului, care vor mai întîrzia încă 100 de ani, dar iarăși să luăm aminte că devotamentul și vitejia plină de elan, așa cum le-a dovedit generația de la 1848, nu trebuie uitate pentru a prețui cum se cuvine cuceririle din vremile noastre.

Prof. T. Bodogae

Din rugăciunea rostită de preotul Radu Șapcă la Adunarea de la Izlaz

În 9 iunie a. c., s-au împlinit 120 de ani de la vestita proclamație de la Izlaz, care a însemnat începutul revoluției din 1848 în Muntenia și care avea ca motto cuvintele Psalmistului: „Dumnezeu este Domnul și s-a arătat nouă, bine este cuvîntat cel ce vine întru numele Domnului”.

Erau adunați aici, în această zi memorabilă, mai multe mii de țărani, militari și țirgoveși și, înainte de citirea Proclamației, au îngenunchiat în jurul unei mese pe care se afla Sf. Evanghelie și Sf. Cruce, iar de-o parte și de alta 20 de sfeșnice cu lumînări aprinse. Într-un astfel de impresionant cadru, preotul Radu Șapcă din Celei, îngenunchiat și el, rostește o mișcătoare rugăciune către Dumnezeul milostivirilor, de un bogat cuprins în care se revarsă tot focul dragostei sale față de mulțimile oropsite în mijlocul cărora trăia și din care redăm următoarele:

„Zi, Doamne, ca ingerul sfîtuitor de bine să se coboare în mijlocul nostru și să ne călăuzească pe căile Tale. Bindecuvintează din înaltul cerului stindardele noastre incununate de crucea Fiului Tău preaiubit; fă-le să filție pe calea bunei orînduiri și a adevăratei gloriei.

Doamne! Fiul Tău unic a fost trimis de Tine ca să se jertfească pentru mîntuirea oamenilor. În iubirea Sa, El ajunsese anatema pentru ca să sfințească munca săracului; ajunsese prada morții, pentru ca să dea viață și libertate oamenilor. Tu ești același Dumnezeu: biruința și libertatea sînt în mîinile Tale. Izbăvește și mîntuiește pe tot omul care suferă; ridică și însuflește pe acest popor care moare, ca să facă să trăiască pe apăsătorii săi. Scapă-l de abuzurile care se fac cu așezămintele și chiar cu virtuțile sale. Izbăvește-l de abuzul clăcii, de ticăloasa iobăgie, pe care n-au cunoscut-o părinții noștri, de podvada drumurilor și a șoselelor, de aceste munci ale țaraștilor, de orice prigonire, de orice silnicie și de toată nedreptatea. Redă-i timpul și locul, cu care Tu ai înzestrat pe om. Fă-l să se bucure de roadele muncii sale.

Mingie, Doamne, pe un popor zdrobit de suferință, fă știut lumii că ești Dumnezeul celor harnici și al oricărui om ce se apropie de Tine prin muncă, singura rugăciune pe care Tu o binecuvîntezi și o ascuți. Arată că ești Tatăl sîrmanilor, al orfanilor și al văduvelor, mingiilor celor asupriți”.

Pentru înlăturarea asupririi și nedreptății sociale, preotul Radu Șapcă a pus el însuși umărul, făcînd parte dintre conducătorii revoluției muntene din 1848, ceea ce a făcut să intre chiar în folclorul nostru, prin versuri ca acestea:

„Să trăiască Popa Șapcă
C-a scăpat țara de clacă!”

Vecernia Rusaliilor

Importanța Praznicului Cincizecimii sau al Rusaliilor, una dintre cele mai vechi sărbători ale Bisericii creștine, rezultă între altele și din caracterul cu totul special al slujbei vecerniei din această zi, împreună cu serviciu divin unic în întregul an bisericesc. Tocmai datorită caracterului ei special, vecernia din Duminica Rusaliilor se face mai de timpuriu decît este timpul ei obișnuit, în unele cărți de cult ca și în unele manuale de liturgică precizîndu-se că, în această zi, vecernia se face în continuare, îndată după serviciul Sf. Liturghii.

Rînduiala acestei vecernii păstrează structura generală a vecerniei mari din zilele de Duminici și sărbători, dar în cadrul acesteia se intercalează trei serii de rugăciuni împreună cu plecarea genunchilor și descoperirea capetelor, iar otpustul (apolisul) ei are de asemenea un caracter special. Rugăciunile amintite — atribuite de unii Sf. Sofronie, patriarhul Ierusalimului († 638), iar de către alții Sf. Mitrofan Mărturisitorul (sec. IX-lea) — sînt intercalate astfel: Prima serie imediat după prochimenu praznicului: „Cine e Dumnezeu mare ca Dumnezeu nostru, ș. c. 1.”, a doua serie după efonisul ecteniei cu dinadinsul (înainte de: „Invrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta...), iar a treia serie îndată după: „Invrednicește-ne, Doamne în seara aceasta...”. De remarcat că fiecare serie de rugăciuni se sfîrșește cu rostirea ecteniei mici. Pentru importanța, frumusețea și valoarea lor morală, vom reda în scurt conținutul acestor rugăciuni.

Rugăciunea începătoare a primei serii are un pronunțat caracter teologic, cuprinzînd însă bogate referințe hristologice. Adresîndu-ne lui Dumnezeu Tatăl, ca Părinte al Domnului și Mîntui-

(Continuare în pag. 4)

Vecernia Rusaliilor

(Urmare din pag. 3)

torului nostru Iisus Hristos, cel ce „pogorindu-se din cer și întrupându-se, mai întâi ne-a învățat, iar mai pe urmă prin patima Sa ne-a dat nouă pildă să-i aducem Tatălui rugăciuni, cu grumajii și genuchii plecați, pentru iertarea păcatelor noastre, Il rugăm ca, mai ales în această zi a Cincizecimii, să ne audă și să-și aducă aminte de noi și să ne primească pe cei ce îi cădem înainte și îi mărturisim greșalele noastre“.

A doua rugăciune are de asemenea cuprins teologic. În ea cerem Domnului, Stăpînului tuturor, să asculte rugăciunea noastră și a tot poporul, iertându-ne păcatele cele de voie și cele fără de voie și să reverse peste noi mulțimea milor Sale, să ne scape din toată primejdia, dîndu-ne să petrecem în pace toate zilele vieții noastre.

Prima rugăciune din seria a doua are caracter hristologic. După ce mărturisim că binefăcerea primirii darului Duhului Sfînt de către Sf. Apostoli, ca și luminarea noastră cu lumina Duhului Sfînt, sînt darul Domnului nostru Iisus Hristos, fiind astfel învățați să-l mărturisim, împreună cu Tatăl și cu Duhul, ca pe o dumnezeire și putere, noi Il rugăm pe El, raza Tatălui... să ne învețe cum se cuvine și pentru ce să ne rugăm. Ii cerem să îndrepteze viața noastră, dărîind gîndurilor noastre duhul înțelepciunii, al temerii, duh drept, duh stăpînitor, pentru a ne învățăm să păzim poruncile Sale, nefiind lăsați amăgirilor plăcerilor, ci fiind întăriți spre cîștigarea visteriilor celor viitoare.

A doua rugăciune are caracterul unei rugăciuni de seara. În ea cerem Domnului să ne învățăm să ne învrednicim să trecem vremea nopții fără prihană, fiind păziți de toată tulburarea și nălucirea nopții, iar la vremea rugăciunii să ne scoale întăriți în credință și cu spor în împlinirea poruncilor Sale.

Conținutul primei rugăciuni din seria treia e vădit hristologic. Enumerînd pe larg toate faptele cuprinse în rînduiala mîntuirii neamului omenesc de la întrupare, pînă la pogorîrea la iad, Il rugăm pe Mintuitorul să odihnească sufletele părinților, fraților, rudeniilor noastre după trup.

A doua rugăciune are cuprins teologic. După ce cerem Domnului să ne învățăm să-i aducem doxologie și mulțumire pentru toate binefăcerea Sale față de noi, Il rugăm să ne întărească și să ne îmbrace în armele luminii, ca să putem scăpa de toate meșteșugirile diavolești, iertîndu-ne tot păcatul, căci numai El, cel ce s-a arătat pe pămînt e fără de păcat. În final Ii cerem să ne dezlege de toate păcatele cu care sîntem întinați, dînd sfîrșit bun vieții noastre și făcîndu-ne părtași împărăției Sale.

A treia rugăciune, tot de cuprins teologic, e asemănătoare cu a doua rugăciune din seria anterioară, fiind o rugăciune de seara. Ea se încheie cu cererea de a fi învățăm să ne sculam cu bucurie, spre lauda bunătății Sale, și să aducem milostivirii Sale cereri și rugăciuni pentru iertarea păcatelor noastre și ale întregului popor, pentru rugăciunile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu.

Precum se poate vedea din cuprinsul acestor rugăciuni, cererile noastre îndreptate către Dumnezeu Tatăl sau către Mintuitorul Iisus Hristos, au ca teme darurile marelui praznic al Cincizecimii, de care au fost învățămîntul Sf. Apostoli prin pogorîrea Duhului Sfînt. Ca urmare a nemăratelor daruri revărsate asupra lor, și noi credincioșii cerem, cu plecarea genuchilor și cu zdrobirea inimii, să fim curățiți de întinăciunea tuturor păcatelor noastre, să fim făcuți părtași învierii celei de obște, să fim luminați cu lumina Duhului Sfînt, iar pentru părinții, frații noștri, pentru cei dintr-o rudenie cu noi, precum și pentru cei ce s-au săvîrșit întru dreapta credință, cerem odihna sufletelor lor în laturea dreptilor, făcîndu-i împreună părtași pe toți vieții celei veșnice. Din cuprinsul acestor rugăciuni, se desprinde caracterul lor comunitar, căci precum Duhul Sfînt, pogorîndu-se în ziua Cincizecimii asupra Sf. Apostoli, i-a unit și i-a întărit într-o singură comunitate de simțire și de viață, tot astfel și creștinii, în această luminată zi, se mărturisesc ca o comunitate care, prin cîntă sinceră cu plecarea genuchilor, își îndreaptă cugețele către Dumnezeu, rugîndu-l să-i curățească de toate păcatele, făcîndu-i părtași binefăcătoarelor celor netrecătoare, care își au izvorul în darurile revărsate peste Sf. Biserică, în ziua Pogorîrii Duhului Sfînt.

Pogorîrea Duhului Sfînt

„Împărate ceresc, Mîngietorul, Duhul adevărului... vino și te sălășluiește în noi și ne curățește de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre“.

Așa ne rugăm și noi, împreună cu Apostolii, în această minunată și înfricoșătoare zi, în care Duhul cel Sfînt al lui Dumnezeu s-a pogorît mai întâi peste Sfinții Apostoli în chip de limbi de foc și se pogoră mereu și peste noi toți, în chip de har dumnezeiesc, înmulțind viața noastră și curățînd păcatele sau întinăciunile noastre. De aceea noi ne rugăm Mîngietorului, Duhului adevărului. Noi avem mereu nevoie de ajutorul și de puterea Lui, așa cum Apostolii au avut nevoie de acestea. Știm cum, după Pogorîrea Duhului Sfînt, Sf. Apostoli s-au îmbrăcat cu negrăite puteri, acest eveniment însemnînd începutul ieșirii lor la propovăduire.

„Eu sînt cu voi pînă la sfîrșitul veacului“ (Matei 28, 20) și precum nici o iotă sau o cîrtă din cele spuse de Mintuitorul pe pămînt n-au trecut în zadar, tot așa și această promisiune n-a rămas deșertă. „Ați auzit că v-am spus: Mă duc și iarăși voi veni la voi“ (Ioan 14, 28). „Nu vă voi lăsa orfani, ci voi veni la voi“ (Ioan 14, 18). „Acum însă mă duc la Cel ce m-a trimis...“ (Ioan 16, 5). „Dar adevărul vă spun: e mai de folos pentru voi ca să mă duc eu: căci de nu mă voi duce, nu va veni la voi Mîngietorul; iar de mă voi duce, Il voi trimite la voi“ (Ioan 16, 7). „Iar Mîngietorul, Duhul cel Sfînt pe care-l va trimite Tatăl în numele meu, Acela vă va învăța și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am grăit“ (Ioan 14, 26).

Pe acesta îl așteptau Apostolii adunați cu toții în Ierusalim, îndeplinind porunca lui Iisus care le spusese să nu se depărteze de oraș, pînă nu se vor îmbrăca cu putere de sus (Luca 24, 49).

Și iată că în ziua a cincizeca după învierea Mintuitorului și în ziua a zecea după înălțarea Sa la cer, cînd Ierusalimul forțat de mulțimea iudeilor adunați din toată lumea să prăznuiască cincizecimea iudaică, sărbătoarea primirii legii de către Moise în muntele Sinai și a strîngerii recoltei, în casa unde erau adunați ucenicii împreună cu Maica Domnului la rugăciune, „s-a făcut din cer un sunet, ca de vijor mare ce vine iute și s-a umplut toată casa unde ședea ei. Și li s-a arătat despărțindu-se niște limbi ca de foc, și s-a lăsat cîte una pe fiecare din ei. Atunci s-au umplut de Duh Sfînt și au început să grăiască în alte limbi, cum le da duhul să vestească“ (F. Ap. 2, 2—4), încît se minunau iudeii veniți din depărtări, cum acești pescari simpli, care n-au ieșit niciodată din ținuturile Iudeii și Galileii, vorbesc în limbile țărilor de unde veneau ei. Și au crezut și s-au botezat în acea zi ca la trei mii de suflete.

Iar noi minunîndu-ne de o taină ca aceasta, cîntăm: „Bine ești cuvîntat, Hristoase, Dumnezeu nostru, Cea ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițîndu-le lor Duhul Sfînt și printrînsii lumea ai vinat, iubitorule de oameni, slavă Ție“.

Cei vinăți sîntem noi creștinii, noi cei botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, în numele Sf. Treimi, noi cei îmbrăcați întru Hristos, cei împărtașiți cu sfințele taine ale Bisericii, prin care primim harul cel veșnic al Sfîntului Duh. Cu noi este Dumnezeu pînă la sfîrșitul veacurilor și cu noi sînt binefăcerea harice ale Sfîntului Duh „care de-a pururi a fost și este și va fi... viață și de viață făcător, lumină și de lumină dătător, însuși bun și izvor de bunătate, Duhul înțelepciunii, al înțelegerii, drept, înțelegător, stăpînitor, curățitor de greșale, foc din foc purcător, grăitor prin proroci, lucrător, împărțitor de daruri“ (din stihurile Pentecostarului).

Dacă acest Duh este mereu cu noi și își revărsă fără zgîrcenie harul Său peste noi, chemîndu-ne pe toți să ne împărțim din El, atunci de ce noi să-i întorcem spatetele? De ce să nu ne îndulcim de bunătăți duhovnicești care ne pot schimba întristarea vieții în bucurie? De ce să nu primim binefăcerea care nasc fericirea atît aici pe pămînt, cît și dincolo în ceruri. Ni se dă viață: de ce să nu apărăm această viață, sporindu-o duhovnicește și trupește? Nu este numai o simplă chemare, ci o poruncă: „... înmulțindu-vă umpleți pămîntul și-l stăpîniți“ (Facere 1, 28) și iarăși: „Fiți desăvîrșiți, precum și Tatăl vostru“.

De aceea, toți credincioșii este bine să participe la această vecernie a Rusaliilor, la această dumnezeiască slujbă, care e un mîngietor izvor de reînnoire duhovnicească și de adevărată viață în Hristos.

Arhid. Prof. I. Zăgrean

Sărbătorirea în Arhiepiscopia Sibiului

(Urmare din pag. 2)

Pentru meritele sale pe teren economic, social, cultural și mai ales duhovnicesc, este chemat în postul de vicar la Mitropolia Moldovei, pe data de 1 aprilie 1945.

După trecerea la Domnul a mitropolitului Irineu Mihălcescu, Marele Colegiu Electoral Bisericesc îl alege Mitropolit al Moldovei, la 14 noiembrie 1947. În 1948 devine locțiitor de Patriarh, calitate pe care o deține abia cîteva luni, căci la 24 mai Marele Colegiu Electoral alege-l Patriarh, este instalat în 6 iunie la cîrma Bisericii Ortodoxe Române“.

În continuare, P. C. prof. N. Neaga a insistat asupra principalelor realizări în toate sectoarele de activitate, de la marele act al „Reîntregirii bisericești“, lupta pentru pace și propășirea omului etc., pînă la restaurarea de biserică și mînăstiri, casele sanatoriale și de odihnă înființate pentru slujitorii altarelor și soțiile lor s. a., realizări care însoțesc luminos strădaniile P. F. Părinte Patriarh.

Un număr de 6 studenți au citit, din „Apostolat Social“, texte reprezentative, programatice ale P. F. Sale.

Acest program festiv a fost înfrumusețat de asemenea și prin executarea — de către corul studenților, condus de P. C. prof. Gh. Șoima — unor frumoase bucăți corale, ca de pildă „Taina creștinătății“, „Imnul nopții“ de Beethoven, „Dragă-mi este țara mea“ de Gh. Șoima ș. a.

Acest eveniment aniversar din viața Bisericii noastre a fost cinstit și în parohiile și mănăstirile din Arhiepiscopia, Dumnică, 9 iunie a. c., prin săvîrșirea de doxologii și cuvîntări ocazionale, rostite de C. preoți și axate pe activitatea bogată a P. F. Patriarh Justinian.

Toate aceste manifestări, încrestate pe scurt aici, au constituit, pentru preoții și credincioșii noștri, încă un prilej de mărturisire a credinței strămoșești, de dragoste față de Biserica străbună, față de Sf. Sinod, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian, față de Patria noastră scumpă.

Rep.

cel din ceruri desăvîrșit este“ (Matei 5, 48). La moarte și laucidere de frați ne îndeamnă numai vrăjmașul vieții — diavolul — iar cei care îl ascultă sînt slugile lui supuse. Duhul ne dă lumină; să fim deci fii ai luminii în care se săvîrșește tot lucrul bun, căci întunericul este dușmanul luminii și cel ce umblă întru întuneric, este potronic lucrurilor bune. Izvorul bunătăților tot la El este. Să cerem în rugăciune harul Duhului Sfînt, ca pogorînd de sus peste munca noastră pașnică și bine intenționată, să dea roade binecuvîntate de care să ne bucurăm din plin. Înțelepciunea, înțelegerea și dreptatea sînt necesare astăzi mai mult ca oricînd; le găsim tot în Duhul Sfînt, trebuie numai să începem a le căuta și atunci pe pămînt va cobori o parte din armonia cerească.

Nu trebuie să întîrziem a cere binefăcerea Duhului Sfînt. Astăzi, cînd El se pogoră peste noi, cei ce sîntem urmașii în cuget și în lucrare ai Apostolilor, toți împreună, slujitori ai altarului și credincioși ai Bisericii noastre strămoșești, să ne folosim din plin de darurile care ni se împart, ca prin ajutorul lor și prin munca noastră, să transpunem pe pămîntul țării noastre un colț din raiul mult dorit.

Sărbătoarea Cincizecimii sau a Pogorîrii Duhului Sfînt se mai numește Rusalii, numire pe care poporul nostru a moștenit-o de la strămoșii noștri romani, care la sărbătoarea „Rosalia“ o serbau pe zina Flora, cea care dădea viață vegetației pămîntene. Cam în același timp creștinii serbau ziua pogorîrii Duhului Sfînt cel de viață dătător, de aceea în bisericile creștine s-a păstrat obiceiul de a se împărți credincioșilor plante tinere: frunze de nuc, flori, iarbă verde, snopi mici de griu, toate acestea fie ca simbol al vieții și al darurilor care izvorăsc din Sfîntul Duh, fie ca simbol al limbilor de foc ce s-au coborît peste Apostoli.

Prin Sf. Taine și prin rugăciune primim harul Sfîntului Duh, iar prin munca noastră continuă, prin rîvna și lucrarea celor bune acest har dă roade bogate. Să împletim dar munca noastră cu rugăciunea și împlinirea faptelor bune pentru ca să putem mărturisi cu conștiința curată de Sf. Rusalii: „Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc, aflat-am credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi închinîndu-ne, că aceea ne-a mîntuit pre noi“.

Pr. V. Bunea